

I. EDITORIAL

IMPOSIBILITATEA ÎMPĂCĂRII DUPĂ SCHIMBAREA ÎNCADRĂRII JURIDICE A FAPTEI. INECHITATE ȘI POSIBILĂ NECONSTITUȚIONALITATE

Adrian STAN

Abstact

The study regards the situations when, at the end of a criminal lawsuit, the judge, ex officio or upon parties' request, finds that the classification of the act in the law wording given by the prosecutor is not correct, but the legal classification needs to be changed.

The criminal law authors showed that „the legal classification contains all the texts combination of which fully leads to the legal description of the act”.

The case law of the Romanian courts is that the change occurs with the ruling on the merits of the criminal accusation, and not by distinct intermediary decision. We consider it as restricting several procedural rights of the parties.

On the one hand, the individual is not entitled to a fair lawsuit and to equality of means in case he or she only finds out the act classification on the moment the judgment is ruled. The fact that a possible change is brought up is an insufficient attenuation of the infringement of rights.

The situation gets complicated and ruling an intermediary decision is compulsory when such change is made, from a more serious act in an act which needs the previous complaint brought by the victim, or even in to acts, out of which one can be erased upon the parties' conciliation.

The parties cannot conciliate, as another legal disposition (art. 159 from the Criminal Code) limits the conciliation when reading the indictment, or, by hypothesis, it already occurred.

The proposal we make is to award the parties the possibility to conciliate as well after the change of legal classification into a lighter act (usually theft) preceded by the communication of the decision for the change, in order to award the parties such right, contrary, several procedural rights being infringed.

Keywords: *legal classification, change of classification, conciliation, take back the complaint, fair lawsuit, rights equality*

Definiția cea mai clară a încadrării juridice a faptei¹ rezistă și astăzi, după 50 de ani de la formularea acesteia, fiind preluată de totalitatea doctrinei procesual penale. Aceasta este desigur, cunoscută, impunându-se preluarea doar a concluziei autorului, în sensul că „încadrarea juridică cuprinde toate textele a căror îmbinare realizează în mod complet caracterizarea juridică a faptei”.

Schimbarea încadrării juridice a faptei dată prin actul de sesizare nu este o instituție nouă în procesul penal român. Ea era prevăzută, într-o formă surprinzător de apropiată de cea din prezent, și în Codul penal din 1936. Astfel, potrivit art. 312 din Codul numit după Regele Carol al II-lea:

„Când din desbateri rezultă că faptul imputat ar conține elementele unei infracțiuni mai grave decât aceea la care se referă acuzarea sau că acelui fapt trebuie să i se dea o altă calificare ce ar face necesară pregătirea apărării în această nouă situațiune, instanța este datoare, sub pedeapsă de nulitate, a asculta părțile asupra acestor eventualități și a încunoștința pe inculpat că este în drept să ceară fie suspendarea desbaterilor pentru câteva ore, fie amânarea, spre a-și prepara apărarea și eventual completarea instrucției în fața instanței.

Cu toate acestea, instanța poate respinge cererea de suspendare sau amânarea judecării când schimbarea calificării e în favoarea inculpatului”.

Așadar, amânarea cauzei pentru pregătirea apărării ori lăsarea mai la urmă era limitată la cazurile de agravare a situației inculpaților, în prezent amânarea la cerere fiind acordată chiar în caz de discutare a unei încadrări juridice mai ușoare, pentru respectarea deplină a dreptului la apărare.

Reglementarea interbelică pare chiar a fi pe alocuri mai performantă decât cea din 2014, din punct de vedere al *sanțiunii exprese aplicabile* neluării în discuție a schimbării de încadrare. Astfel, cuvântul părților (și evident, al procurorului) în privința încadrării era prevăzut a fi acordat sub pedeapsă de nulitate absolută a hotărârii. În prezent, dispozițiile art. 281 alin. 1 nu prevăd printre cazurile de nulitate absolută această omisiune, după cum nici cele ale art. 421 alin. 2 lit. b), care prevăd situațiile de desființare în apel cu trimitere spre rejudecare. Nu este vorba aici nici de nepronunțarea asupra unei fapte, în primul rând deoarece fapta rămâne aceeași, doar încadrarea se schimbă și apoi pentru că nu discutăm de nepronunțare, ci de lipsa discuției contradictorii.

Practica judiciară însă, și în special Curțile de Apel, în aplicarea directă a art. 6 CEDO² și a art. 2 din Protocolul 7 al CEDO (obligativitatea a două grade de jurisdicție), a principiului procesului echitabil din Codul de procedură (art. 8) și a principiului contradictorialității fazei de judecată a pronunțat în numeroase rânduri *soluții de trimitere spre rejudecare a cauzelor în care s-a omis punerea în discuție a schimbărilor de încadrare juridică, de obicei pronunțate de primele instanțe direct cu ocazia deliberării*. Părțile sunt private astfel de un grad de jurisdicție și de dreptul la apărare cu privire la noua calificare juridică a faptelor pretins comise.

¹ G. Marcov, *Despre încadrarea juridică*, în RRD nr. 2/1967, p. 106.

² Relevantă este decizia din *Adrian Constantin contra României*, hotărâre din 12.04.2011.

Nu analiza acestor aspecte este însă obiectul prezentului studiu, ci o situație inechitabilă generată de practica cvasiunanimă a instanțelor de schimbare a încadrării juridice prin sentință, iar nu prin încheiere, opțiune ce ar trebui să fie excepția iar nu regula.

Înalta Curte a încercat să-l protejeze de riscul de incompatibilitate prin antepunerea pe judecătorul care schimbă încadrarea juridică prin încheiere³, dar practica punerii în discuție cu ocazia dezbaterilor fondului a fost menținută. Este real că, uneori, este dificil de exprimat o opinie asupra unei încadrări fără a se folosi argumente ce țin de săvârșirea faptelor, de aici riscul unei imparțialități obiective.

Doctrina procesual penală⁴ critică acest procedeu, deoarece la momentul dezbaterilor cadrul procesual ar trebui să fie pe deplin stabilit, obiectul judecății clar delimitat, sub aspectul încadrării dată faptei prin actul de sesizare, punându-se practic două rânduri de concluzii, unul raportat la încadrarea juridică din rechizitoriu iar altul privitor la încadrarea în care se cere a fi schimbată cea inițială. Aceasta pune uneori apărarea în situații absurde, în care este nevoită să raporteze fiecare instituție de drept penal incidentă în cauză la fiecare dintre posibilele încadrări ce pot fi date faptelor judecate.

Putem face chiar un paralelism, *mutatis mutandis*, cu situația clarității acuzației sub aspectul limitelor și obiectului judecății din camera preliminară. Deși practica judiciară și doctrina⁵ au apreciat că încadrarea juridică nu este o chestiune ce privește regularitatea actului de sesizare (cu toate că, într-o viitoare reglementare, ce ar trebui să schimbe structura camerei preliminare, ar putea face obiectul discuției), *ne este foarte greu să credem că are parte de un proces echitabil, din punct de vedere al cunoașterii acuzației penale (care se referă nu doar la fapta, ci și la calificarea normativă a acesteia) persoana care, la ultimul termen de judecată, este nevoită să aprecieze asupra încadrării faptelor imputate, urmând ca instanța să se pronunțe direct asupra acesteia, deodată cu analiza vinovăției sale.*

Posibilitatea, chiar necesitatea schimbării de încadrare prin încheiere se întvede din dispozițiile art. 386 alin. 2 C. pr. pen., astfel, *„dacă noua încadrare juridică vizează o infracțiune pentru care este necesară plângerea prealabilă a persoanei vătămate, instanța de judecată cheamă persoana vătămată și o întrebă dacă înțelege să facă plângere prealabilă. În situația în care persoana vătămată formulează plângere prealabilă, instanța continuă cercetarea judecătorească, în caz contrar dispunând încetarea procesului penal”*. Ipoteza este aceea în care, spre exemplu, persoana este trimisă în judecată pentru infracțiunea de vătămare corporală (art. 194 C. pen.), iar ulterior, în baza unor înscrisuri medicale se constată că nu se pune problema punerii vieții victimei

³ ÎCCJ, SU, dec. nr. 1/2006.

⁴ G. Bodoroncea, în M. Udriou (coord.), *Codul de procedură penală. Comentariu pe articole*, ed. a II-a, Ed. C.H. Beck, București, 2017, p. 1575.

⁵ M. Udriou, *Procedură penală. Partea specială*, ed. 4, Ed. C.H. Beck, București, 2017, p. 173.

în pericol, astfel fiind vorba de infracțiunea de lovire sau alte violențe (art. 193 C. pen.). Spre deosebire de infracțiunea mai gravă, cea de lovire prevede ca și condiție de procedibilitate plângerea prealabilă a persoanei vătămate, așadar, prin textul suscitât, prima etapă, după punerea în discuție a schimbării de încadrare trebuie să fie pronunțarea unei încheieri cu privire la acest aspect.

În cazul în care persoana vătămată (sau partea civilă) legal citată, nu este prezentă la dezbaterile asupra încadrării, instanța va fi obligată să rămână în pronunțare privitor la acest aspect, iar ulterior să o citeze pe aceasta cu mențiunea specială, neconsiderându-se că ar avea termen în cunoștință⁶. La termenul stabilit, la care persoana vătămată se prezintă, aceasta va formula plângere prealabilă, caz în care procesul penal va continua, sau va arăta că nu formulează plângerea, caz în care instanța va da cuvântul în dezbateri și va pronunța pe fond o soluție de încetare a procesului penal (în temeiul lipsei, iar nu al retragerii unei plângeri).

Situația poate deveni mai complicată atunci când persoana vătămată este prezentă la punerea în discuție a schimbării de încadrare, instanța de judecată fiind tentată să se pronunțe pe loc asupra acesteia și să întrebe victima dacă formulează plângere prealabilă. Se va putea astfel încerca evitarea acordării unui nou termen, nemaifiind necesară chemarea persoanei în fața instanței printr-o nouă citare. *Credem că o asemenea soluție nu este legală, în toate cazurile, de prezență sau absență a persoanei vătămate, instanța trebuind să rămână în pronunțare, să se pronunțe prin încheiere și apoi să reciteze persoana vătămată.* Neputând emite cu aceeași ocazie și o încheiere și o sentință, instanța va trebui, în varianta neamânării cauzei, să consemneze soluția privitoare la încadrare în practica sentinței, aspect ce apare ca nelegal.

Ne aflăm aici și într-o situație specială de *repunere în termenul de formulare a plângerii prelabile*, potrivit art. 296 C. pr. pen., aceasta putând fi introdusă în termen de 3 luni din ziua în care persoana vătămată a aflat despre săvârșirea faptei. Or, evident că persoana vătămată a cunoscut comiterea faptelor materiale de la început, după schimbarea de încadrare ea luând cunoștință doar de noua calificare a faptei și de prevalența disponibilității față de oficialitate.

Așadar, art. 396 C. pr. pen. ar trebui modificat prin introducerea unui nou alineat, potrivit căruia termenul de 3 luni curge și de la data citării (chemării) la care face referire art. 386 alin. 2 C. pr. pen. Opțiunea persoanei vătămate de renunțare trebuie să fie irevocabilă, aceasta nemaiputând reveni asupra ei, nici măcar în termenul legal, pentru că altfel s-ar crea situații absurde, putându-ne imagina că s-ar introduce o nouă plângere după ce instanța s-a pronunțat prin sentință rămasă definitivă. Cu toate acestea, ne putem imagina ca, după formularea plângerii, având în vedere termenul prevăzut de art. 158 C. pen., să urmeze o retragere ulterioară a acesteia, chiar în apel.

---

⁶ În acest sens și C. Ap. Brașov, în dec. nr. 1055/R/2004, în M. Udriou, *Procedură penală, partea specială*, ed. 4, Ed. C.H. Beck, București, 2017, p. 328.

Dacă, din alte cauze, după citarea legală a persoanei vătămate (deși aici se poate pune problema dacă este necesară și citarea personală, nu doar cea prezumată)⁷, judecarea cauzei se amână și aceasta nu se prezintă în termen de 3 luni de la primirea citației, soluția ar trebui să fie tot de achitare în temeiul lipsei plângerii prealabile, însă nu în temeiul renunțării exprese la acest drept, ci acela al decăderii persoanei din termenul prevăzut de lege.

Dacă persoana vătămată este o persoană lipsită de capacitate de exercițiu sau cu capacitate restrânsă, considerăm că ar trebui *chemat în fața instanței și reprezentantul legal*, pentru a-și da încuviințarea. Cu toate acestea, se impune și întrebarea procurorului dacă exercită acțiunea penală din oficiu (de fapt dacă o continuă, aceasta fiind în ființă la acel moment).

Unele situații practice pot însă duce la neaplicarea dispozițiilor legale în spiritul acestora, cu consecințe grave de inechitate a procedurilor pentru părți, în situația în care, dintr-o infracțiune complexă unică, încadrarea juridică se schimbă în două infracțiuni simple.

Ipoteza este cea în care o persoană este trimisă în judecată pentru infracțiunea de tâlhărie, iar ulterior, pe parcursul sau la finalul cercetării judecătorești, se pune problema desfacerii complexității în componentele sale, pe temeiul că nu există conexitate între infracțiunea scop și cea mijloc. Deci, se discută în legătură cu încadrarea nouă a faptei în două infracțiuni, una de furt și alta de lovire. Instanțele au apreciat că este exclusă, în această situație, o achitare pentru infracțiunea absorbită (lovirea, în speță), a proceda astfel însemnând ca instanța să pronunțe asupra uneia și aceleiași fapte două soluții contradictorii, de achitare și condamnare⁸.

În primul rând ar trebui să excludem situația pronunțării asupra noii încadrări direct prin sentință, pentru motivele expuse în cele ce preced, dar și pentru faptul că ne aflăm în fața unor probleme care țin de caracterul echitabil al procesului penal.

Dacă în privința infracțiunii de lovire soluția este relativ clară, după pronunțarea prin încheiere persoana vătămată fiind citată pentru a-și exprima poziția, cu discuțiile mai sus făcute, în ceea ce privește fapta prevăzută de art. 228 C. pen. se ivesc mai multe probleme. *Inculpatul nu va avea posibilitatea împăcării cu persoana vătămată, deși el află pentru prima dată după pronunțarea instanței despre noua încadrare a faptei comise.*

Astfel, pentru infracțiunea de furt, cu excepția unor variantei agravate, deși nu prevede ca și condiție plângerea prealabilă a celui păgubit, potrivit sistemului Codului penal din 2014 care face deosebire între cele două cauze care duc la

---

⁷ Pentru distincțiile între legala citare și citarea personală în materia redeschiderii procesului penal, v. V.H. Constantinescu, în M. Udroi (coord.), *Codul de procedură penală. Comentariu pe articole*, ed. a II-a, Ed. C.H. Beck, București, 2017, p. 1817 și urm.

⁸ T. Gorj, dec. pen. nr. 558/1975, în V. Văduva, *Infracțiuni contra libertății persoanei*, Ed. Hamangiu, București, 2012, p. 99.

înlăturarea răspunderii penale, legea prevede ca și cauză de încetare a procesului penal doar împăcarea⁹.

Potrivit art. 159 alin. 3 C. pen., „împăcarea produce efecte numai cu privire la persoanele între care a intervenit și dacă are loc până la citirea actului de sesizare a instanței”.

Limitarea temporală a fost criticată de o parte a doctrinei, apreciindu-se, pe bună dreptate, că e greu de găsit rațiunea pentru care retragerea plângerii prealabile se poate face în tot cursul procesului penal iar împăcarea doar până la citirea rechizitoriului¹⁰.

Chemată fiind să se pronunțe, în mai multe rânduri asupra constituționalității textului mai sus citat, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiate toate sesizările de până acum. În cea mai recent publicată dintre acestea¹¹, instanța de control stabilește că „procesul echitabil nu presupune un drept al părților și al subiecților procesuali principali de a dispune, prin împăcare, cu privire la acțiunea penală pusă în mișcare din oficiu, întrucât aceasta este atributul exclusiv al statului, art. 21 alin. 3 din Constituție reglementând doar modul echitabil de exercitare a ei. Ca atare, reglementarea conținutului instituției împăcării este de competența exclusivă a legiuitorului, care, în considerarea politicii sale penale, poate condiționa producerea efectelor împăcării de nedepășirea momentului procesual al citirii actului de sesizare a instanței, fără a aduce atingere principiului egalității cetățenilor în fața legii, consacrat de prevederile art. 16 alin. 1 din Constituție. Totodată, prin dec. nr. 508 din 7 octombrie 2014, mai sus menționată, Curtea a statuat că reglementarea de către legiuitor a termenului citirii actului de sesizare a instanței, ca ultim moment în care poate interveni împăcarea, este pe deplin justificată prin finalitatea urmărită, constând în limitarea în timp a stării de incertitudine în derularea raporturilor juridice și în restrângerea posibilității de exercitare abuzivă a acestui drept, în acest sens, prin dec. nr. 1.470 din 8 noiembrie 2011, Curtea a reținut că instituirea de către legiuitor a unor termene procesuale asigură ordinea de drept, indispensabilă pentru valorificarea drepturilor proprii, cu respectarea atât a intereselor generale, cât și a drepturilor și intereselor legitime ale celorlalți titulari, cărora statul este ținut, în egală măsură, să le acorde ocrotire (par. 21 din dec. nr. 508 din 7 octombrie 2014)”.

Prin urmare, cel puțin pentru moment, jurisprudența Curții nu se întrevede a fi schimbată, cu toate că decizia cu referire la art. 35 C. pen.¹² și mai recenta decizie din 20.09.2017 privitoare la regimul nulităților¹³ sunt un exemplu de modificare a opticii instanței asupra unor instituții cu consecințe importante în politica penală.

---

⁹ A se vedea C. Ghigeci, *Cauzele care înlătură răspunderea penală*, Ed. Universul Juridic, București, 2014, p.181.

¹⁰ V. Pașca, *Drept penal. Partea generală*, Ed. Universul Juridic, București, 2011, p. 371.

¹¹ Dec. CCR nr. 311 din 9 mai 2017, publicată în M. Of. nr. 634 din 3 august 2017.

¹² Dec. nr. 368 din 30 mai 2017, publicată în M. Of. nr. 566 din 17 iulie 2017.

¹³ Prin dec. din 20.09.2017, Curtea admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 282 alin. 2 C. pr. pen., care nu permite invocarea din oficiu a nulității relative, este neconstituțională.

Revenind la situația premisă în care victima pretinsei infracțiuni de tâlhărie, devenită ca urmare a schimbării de încadrare *subiectul pasiv a unei infracțiuni de lovire și a alteia de furt*, simplu ori calificat, este chemată în fața instanței, aceasta va avea doar posibilitatea de a declara că nu formulează plângere prealabilă pentru fapta de la art. 193 C. pen., fără a avea posibilitatea de a se împăca pentru cea prevăzută de art. 228/229 C. pen. Momentul-limită a fost depășit, fiind evident că actul de sesizare a fost citit anterior, neputându-se proceda la discutarea încadrării fără a fi trecut momentul procesual prevăzut de art. 374 C. pr. pen.

În opinia noastră, această imposibilitate pentru inculpat și deopotrivă pentru persoana vătămată de a beneficia de instituția împăcării prevăzută de art. 159 C. pen. este neconstituțională, încălcând dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil, precum și principiul egalității persoanelor în fața legii.

Astfel, inculpatul care, după schimbarea de încadrare, se vede acuzat pentru întâia oară de o infracțiune de furt, se află într-o situație juridică identică cu acela trimis în judecată ab initio pentru infracțiunea de la art. 228 C. pen., niciun argument neputând susține tratarea acestora în mod diferit.

Credem că, la primul termen după pronunțarea încheierii de modificare a calificării faptei, ar trebui să se procedeze la o *revenire la momentul citirii actului de sesizare a instanței, încheierea având sensul unei noi acuzații penale care, chiar dacă faptic menține situația inițială reținută în rechizitoriu, juridic, creează o situație nouă pentru inculpat. Se impune, deci, ca posibilitatea împăcării să existe pentru părți până la următorul termen ce succede celui la care a avut loc schimbarea de încadrare.*

Problema este însă că încheierea nu se comunică, iar la termen, dacă am asimila prezentarea succintă a acesteia citirii unui act de acuzare nou, împăcarea nu ar putea opera, deoarece și acest moment ar fi depășit. Din acest motiv, *soluția pe care o credem echitabilă ar fi aceea a comunicării încheierii părților, comunicare cu valențe asemănătoare celei a actului inițial de acuzare.* La termen ei vor fi întrebați de instanță dacă au luat cunoștință de noua încadrare din hotărâre și de poziția lor asupra împăcării, abia în caz în care nu intervine aceasta dându-se citire oficial actului și procedându-se la judecata mai departe. Inculpatul sau ambele părți, dacă sunt prezente, *ar trebui să aibă și dreptul la acordarea unui nou termen în vederea ajungerii la un acord, practica instanțelor în procedura obișnuită fiind aceea de acordare unui asemenea termen înainte de citirea rechizitoriului pentru ca inculpatul să ia contact cu persoana vătămată sau partea civilă sau pentru a se pune de acord asupra despăgubirilor.*

La data de 14.09.2017 a fost publicată în Monitorul Oficial o Decizie a Curții Constituționale¹⁴ în legătură cu constituționalitatea art. 159 alin. 3 C. pen., instanța fiind sesizată într-o speță similară ipotezei mai sus analizate. Astfel, prima instanță a schimbat încadrarea juridică din infracțiunea de tâlhărie calificată în infracțiunile de furt calificat și lovire sau alte violențe, permițând împăcarea după momentul citirii rechizitoriului. Curtea de Apel Brașov a sesizat Curtea Constituțională în apel dar,

¹⁴ Dec. nr. 329 din 11 mai 2017, publicată în M. Of. nr. 738 din 14 septembrie 2017.

soluționând cauza până la pronunțarea acesteia, a admis apelul parchetului, a desființat sentința și implicit încheierea de schimbare a încadrării, cu consecința menținerii încadrării inițiale.

Curtea a respins excepția ca inadmisibilă, apreciind (considerăm, în mod eronat) că, odată pronunțată o soluție definitivă, dispoziția legală în discuție nu ar avea legătură cu soluționarea cauzei, nefiind prezent interesul procesual al invocării excepției.

Deși instanța de control constituțional nu s-a pronunțat pe fondul excepției, decizia pare deosebit de importantă prin cele menționate în practica acesteia, în sensul că *autorul excepției a convins instanța de sesizare și procurorul parchetului Înaltei Curți că ne aflăm într-o situație profund neechitabilă*. Astfel, *reprezentantul Ministerului Public a arătat că dispozițiile art. 159 alin. 3 sunt constituționale numai în măsura în care împăcarea se poate produce și până la primul termen de judecată ulterior punerii în discuție a schimbării încadrării juridice într-o infracțiune pentru care este posibilă împăcarea*. Se apreciază, că în cazul persoanelor trimise în judecată pentru încadrări juridice greșite starea de incertitudine nu le este imputabilă și nu poate fi vorba de exercitarea abuzivă a unui drept, ci se pune problema exercitării dreptului. Textul creează discriminare și un tratament juridic diferențiat lipsit de o justificare rezonabilă.

În același sens opinează și Secția penală a Curții de Apel Brașov (o instanță care a formulat mai multe sesizări privitoare la Recursuri în interesul Legii și dezlegări de drept, mare parte admise), arătând că *este necesar ca momentul până la care poate interveni împăcarea trebuie să fie stabilit în mod obiectiv și în situația schimbării încadrării juridice, astfel încât să fie respectat principiul egalității în fața legii, potrivit căruia, în situații egale, tratamentul juridic nu poate fi diferit*.

Observând astfel și opiniile exprimate mai sus, care confirmă dificultățile practice ale situațiilor analizate, putem concluziona că *ne aflăm într-un vid legislativ, în care drepturile procesuale ale unor persoane sunt profund vătămăte fără o justificare rezonabilă, fiind în imposibilitatea de a li se aplica o instituție care stinge răspunderea penală, contrar voinței lor*.

De lege ferenda, o soluție eficientă ar fi modificarea atât a art. 159 alin. 3 C. pen. cât și, corelativ, a art. 386 C. pr. pen.

Astfel, la art. 159 ar trebui introdus alin. 3¹ care să prevadă că *„împăcarea este posibilă și în cauzele în care a fost depășit momentul citirii actului de sesizare, până la primul termen ce urmează admiterii cererii de schimbare a încadrării juridice într-o infracțiune pentru care este posibilă împăcarea”*.

La art. 386 se impune introducerea unui nou alineat, sau reformularea alin. 2 după cum urmează: *„dacă noua încadrare juridică vizează o infracțiune pentru care legea prevede posibilitatea împăcării, instanța de judecată cheamă persoana vătămată și îi aduce la cunoștință posibilitatea împăcării cu inculpatul”*. De asemenea, ar fi utilă introducerea unui alineat nou care să prevadă că *„încheierea prin care s-a schimbat încadrarea juridică într-o infracțiune ce se pedepsește la plângerea prealabilă sau pentru care este posibilă împăcarea se comunică părților și persoanei vătămăte”*.